

ΑΕΤΟΣ ΑΝΑΡΠΑΖΩΝ 5^{τη} ΚΟΡΗΝ.

(Ίδε σελ. 581).

Ἡ δξυδέρκεια, ἡ ταχύτης, ἡ δύναμις καὶ ἡ τόλμη τῶν αἰτῶν ὑπῆρχον ἐξ ἀννημονεύτων χρόνων ἐγνώσμενά· μεταξύ δλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, καὶ πολλὰ περὶ τούτων ἱστοροῦνται ἀνέκδοτα. Οὕτω π. χ. διηγοῦνται, ὅτι οἱ Γυπαστοὶ προσβλάλλουσιν ὄχι μόνον ἀρνία καὶ ἄλλα μικρότερα ζῶα, ἀλλὰ καὶ παιδία καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, ὅταν κοιμῶνται, ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἢ ὅταν ἀναβαίνουν ἀποκρήμινους βράχους, ἢ ληστεύουν τὰς φωλεάς των.

Ἡ ὁπισθεν εἰκονογραφία παριστᾷ ἓν τοιοῦτον γεγονός, τὸ ἐξῆς·

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἑλβετίας Βαλὲ ἔπαιζόν ποτε διάφορα μικρὰ παιδία, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία Δαλίζ. Αἰφνης κατέρχεται μὲ ὀρμὴν ἀνέμου εἰς αὐτοὺς, ἀρπάζει τὴν μικρὰν Μαρίαν, πενταετὴ οὔσαν, καὶ ἀπέρχεται.

Αἱ φωναὶ τῶν παιδίων συναθρίζουσι τοὺς κατοίκους καὶ διὰ μιᾶς οἱ ῥωμαλεώτεροι τῶν νέων ὀπλισθέντες ἤρχισαν ν' ἀναβαίνουν τοὺς βράχους πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Μαρίας, καὶ μολοῦντι ἐπέτυχον νὰ εὕρωσι τὴν φωλεὰν τοῦ αἰτοῦ μὲ δύο μικροὺς νεοσσοὺς ἐντὸς αὐτῆς, οὐδὲν ἔχους τῆς μικρᾶς Μαρίας ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν.

Μετὰ δύο περίπου μῆνας χωρικός τις κυνηγῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων εὗρε τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς κορασίου κατεσπαραγμένον ἐπὶ τινος βράχου, καὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ παρέδωκεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς διὰ νὰ τὸ θάψωσιν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Εἰς ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

[Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον].

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν μαύρην νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ θησαυροὶ των· διότι μόλις συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς ἀνευρέσεως τῶν ἀγαπητῶν τῆς κυρίων καὶ ἀμέσως ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν τὰ παιδία. Ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῶν γονέων νὰ εὕρωσι τὴν μὲν Λουίζαν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην νεάνιδα, ἐνησχολημένην εἰς χειροτέχνημά τι, τὸ ὅποιον τῆς εἶχε δώσει ἡ δεσποινὶς Ρόζα, τὸν δὲ Κάρολον καθήμενον πλησίον τῆς καὶ ἀναγινώσκοντα ὠραίαν τινὰ ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Στατίβενσον εἶχεν ἀγοράσει δι' αὐτόν! Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία δὲν εὐρέθησαν εἰς ὀλιγωτέραν ἐκπληξιν, διότι πρὶν δυνηθῶσι νὰ ἴδωσι καλῶς τὸ πρόσωπον τῶν εἰσελ-

θόντων ξένων, εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων των! Ἐνῷ ἡ κυρὰ Καλὴ, παράφορος ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐξηκολούθει νὰ κράζῃ, «Δὲν εἴσθε πλέον ὀρφανὰ, πουλάκιά μου! μὲ μόνην τὴν γραίαν Καλὴν νὰ φροντίζῃ διὰ σᾶς! Εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Τὸ ἔργον τῆς Καλῆς ἐτελειώσε πλέον—εἶμαι ἑτοιμος τῶρα ν' ἀπέλθω, ἐὰν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εὐαρεστηθῇ νὰ με καλέσῃ!»

Πόσον οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι ἐχάρησαν ἀνευρόντες τὰ φύλτατά των, τὰ ὁποῖα ἐθρήνουν ὡς ἀπολεσθέντα, καὶ νὰ τὰ εὕρωσι μεγάλα, ὑγιῆ, καὶ καλῶς ἀντετραμμένα! τὸ δὲ κάλλιστον πάντων μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ των! καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μέσου μιᾶς ἀμαθοῦς, ἀλλὰ πιστῆς καὶ θεοβουμένης μαύρης δούλης!

Μετὰ τὴν ἐκχυσιν τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων γονέων τε καὶ τέκνων, ἡ κυρία Λατουρέτ διηγήθη εἰς τὴν κυρὰ Καλὴν καὶ τὰ παιδία, ὅτι ὁ μαῦρος ἀμαξηλάτης των, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ δολοφονήσῃ τὸν δεσπότην καὶ τὴν δεσποινάν του, μετενόησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτοὺς καταστροφῆς.

Ὁ στρατηγὸς Λατουρέτ ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάτι τι ἔτρεχε κακόν, ὅταν παρετήρησεν, ὅτι ὠδεύον εἰς ἄλλην διεύθυνον, παρὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε. Διέκρινε δὲ καὶ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης, ὅτι εὕρισκοντο παρὰ τὴν θάλασσαν ἀντὶ νὰ ἦναι παρὰ τὴν ἐξοχικὴν των οἰκίαν. Φωνάζας δὲ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ καὶ ἐξελθὼν τῆς ἀμάξης εἶδε παρ' ἐλπίδα του, ὅτι οἱ ἵπποι εἶχον λυθῇ ἀπὸ τῆς ἀμάξης ὡς διὰ μαγείας, καὶ τὸν ἀμαξηλάτην καθήμενον ἐπὶ ἐνὸς αὐτῶν μὲ πιστόλιον εἰς τὴν χειρὰ του.

Μὲ ὀλίγους δὲ λόγους εἰδοποίησε τὸν κύριόν του περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου καὶ τοῦ ἐδειξέ μίαν λέμβον ἐκεῖ πλησίον ἀραγμένην ὡς τὴν μόνην ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἡ κυρία Λατουρέτ εἰς τὸν ἔσχατον τοῦτον κίνδυνον δὲν ἐλησιμόνησε τὰ μικρὰ τῆς, καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλεσε τὸν μαῦρον ὑπηρέτην νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ συναποθάνῃ μὲ αὐτὰ· ἀλλ' ἐκεῖνος τοὺς ἐβεβαίωσε, ὅτι ἐκεῖνα ἐκοιμῶντο πρὸ πολλοῦ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου καὶ τοὺς ἐξώρκιζε νὰ σπεύσωσι διὰ νὰ σώσωσι τὴν ἰδικὴν των τοῦλάχιστον ζωὴν.

Βλέποντες πανταχόθεν τὰ στενὰ εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον καὶ μετὰ πολῶρον κωπηλασίαν ἐφθασαν ἀσφαλῶς εἰς γειτνιαζουσάν τινα νῆσον, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τινος ἱστιοφόρου μετέβησαν εἰς τὴν Εὐρώπην προσπαθοῦντες διὰ περιηγήσεων νὰ σώσωσι τὴν φλόγα τῆς θλίψεως, ἥτις ἐφλεγε

τὴν καρδίαν ἀμφοτέρων ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῶν τέκνων των. Ἐπὶ τέλους ἐπανήλθον εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν κατοικίαν, ὅτε κατὰ θείαν Πρόνοιαν συνήντησαν τὴν πιστὴν αὐτῶν ὑπῆρέτριαν καὶ οὕτως ἀνεῦρον τὰ τέκνα αὐτῶν.

Πλήρεις εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀνέλπιστον ταύτην νεκρανάστασιν εἰς τὸν οὐράνιον αὐτῶν Πατέρα, ἀπεφάσισαν ν' ἀφιερῶσιν ἑαυτοὺς ἐκ νέου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὡς πρὸς τὴν κυρὰ Καλὴν ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν ὄρια· διότι χωρὶς αὐτῆς θὰ ἦσαν ἄνευ τέκνων, καὶ λοιπὸν δὲν ἐγνώριζον, οὔτε ἠδύνατο νὰ εὗρωσι μὲ τι νὰ ἀνταμείψωσι τὴν πίστιν καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΦΥΓΗ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

[Αἰνίγμα ἐν εἰδει μυθιστορήματος].

Ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὰ ταξείδια, θὰ διηγηθῶ δὲ εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀξιοθαύμαστα θεάματα, τὰ ὁποῖα ἀπῆντησα εἰς μίαν τῶν περὶ τὴν γῆν περιπλανησέων μου.

Ἀπῆντησά ποτε, μικροὶ μου φίλοι, καὶ παρκαλῶ νὰ μὴ δυσπιστήσητε εἰς τοὺς λόγους μου, ὅσον παράδοξοι καὶ ἂν σὰς φανῶσιν, ἔθνος τι πυγμαίων εἶτε νάνων, πολὺ διαφόρων ἀπὸ σὰς. Τὸ ἀνάστημά των εἶναι ἀπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων μέχρις ἐνὸς ποδός. Ὅπως ὅμως μεταξὺ ἄλλων λαῶν, οὕτω καὶ μεταξὺ τοῦ ἔθνους τούτου ἀναφέρονται ἐνίοτε γίγαντες, τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα φθάνει μέχρις 6 καὶ 7 ἐνίοτε ποδῶν! ἄλλ' οὗτοι βεβαίως εἶναι ἐξαιρέσεις πολὺ σπανία.

Τὸ χρῶμα τῶν πυγμαίων τούτων, κατὰ τὸν τρόπον, τῆς γεννησεώς των, εἶναι ἢ *κίτρινον* ἢ *λευκόν*· πάντοτε ὅμως λεῖον καὶ στίλβον.

Τὰ πρόσωπά των, ἐνῶ κατὰ τὴν γέννησίν των εἶναι καθαρὰ, κατὰ μικρὸν μεταβάλλονται εἰς μαῦρα, ἕνεκα τῆς υπερβολικῆς θερμότητος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι συχάκις ἐκτεθειμένα.

Χωρὶς δὲ νὰ προσκρούσω εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν μικρῶν μου φιλαινάδων, δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσω καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικόν, τὸ ὁποῖον σχετίζεται μὲ τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα, ὅτι δηλ. ἂν καὶ ἡ πατρίς αὐτῶν εἶναι ἐπίσης πολυτιμήνη ὥς καὶ ἡ ἰδική σας, ὅμως ὁ παράδοξος οὗτος λαὸς περιφέρεται πάντοτε *δολογμυρος*,

εἰς μόνους δὲ τοὺς πόδας φέρουσιν ὑπερμεγέθη ὑποδήματα ἐκ χαλκοῦ, σιδήρου, ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ καὶ τινες καὶ ἐξ ὕλου ἀναλόγως τῆς καταστάσεως ἐκάστου· τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι τὰ ὑποδήματα ταῦτα εἶναι συχάκις ἴσα καὶ οὐχὶ σπανίως διπλάσια κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτῶν! καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ φαίνωνται ἄσχημοι οἱ κύριοι οὗτοι κάμνουσι πολὺ καλὴν ἐπίδειξιν!

Ἄλλο ἀξιοπαρατήρητον καὶ σπάνιον χαρακτηριστικὸν τῶν πυγμαίων τούτων εἶναι, ὅτι ἐνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν μένουσιν εἰς κατάστασιν ραθυμίας καὶ ἡλιθιότητος, ἢ μᾶλλον ναρκώσεως, ἅμα ἀρχίζον ἀσκοτινιάζῃ φαιδρύνονται, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν λαμβάνουν λίαν περιχαρὴ καὶ λαμπρὰν ὄψιν. Ὅστις δὲ τότε τύχῃ νὰ ἦναι ἀνυπόδutos, ἀμέσως βάζει τὰ ὑποδήματά του, κτενίζει τὴν κόμην του καὶ γενικῇ τις φαιδρότης παρατηρεῖται ἐξαστράπτουσα ἐπὶ πᾶν πρόσωπον καθ' ὅλον τὸ βασίλειον αὐτῶν, διαχέουσα καὶ εἰς τοὺς περίξ τὴν χαροποιὰν αὐτῆς ἐπιρροήν.

Βραδύτερον ὅμως προχωρούσης τῆς νυκτός ἡ δέγερσις καὶ φαιδρότης αὕτη ἀρχονται βαθμηδὸν νὰ ἐλαττοῦνται καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον συνήθως καταπαύουσιν ἐντελῶς, οἱ δὲ χαλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, τινὲς μὲν βάλλοντες τοὺς νυκτικούς των σκούφους, ἄλλοι δὲ ἄλλως πῶς μαυρίζοντες τὰ πρόσωπά των, ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν των ναρκώδη κατάστασιν καὶ μένουν βεθυθυμένοι εἰς αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπομένης ἑσπέρας.

Κατὰ τὰ ἥθη εἶναι ἐν γένει λαὸς αὐτάρκης, ἀποστρέφονται δὲ τὰς θυέλλας καὶ ἀποφεύγουσι τὰς ἀνεμοζάλας, διότι διαταράττουν, καὶ ἂν μὴ προληφθῶσι, διακόπτουσιν ἐντελῶς τὰς ἑσπερινὰς αὐτῶν διασκεδάσεις καὶ χαράς.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον μέρος τῆς στορίας μου ταύτης εἶναι, ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα ἀντὶ νὰ αὐξήνωσι κατὰ τὸ ἀνάστημα, ὅπως πάντα τὰ ζῶα, ἀπὸ τῆς στικμῆς τῆς γεννησεώς των ἀρχίζουσιν νὰ σμικρύνωνται κατὰ τὸ μέγεθος, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐξαφανίζονται ἐντελῶς μὴ παρέχοντα εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των οὔτε κόπους, οὔτε ἔξοδα διὰ τὴν ταφήν των! Τὸ μελαγχολικὸν καὶ λυπηρὸν τοῦτο τέλος πρέπει νὰ διεγείρῃ τὴν συμπάθειαν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων, διότι ὅταν ἀκούσωσιν ὅτι τοῦτο γίνεται πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ὄφελος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καὶ τώρα φίλοι καὶ φίλαι μου εἰς σὰς ἀπόκειται νὰ εὕρητε ποῖοι οἱ πυγμαῖοι οὗτοι.